

JUFFROUW SIETSKES KERSTFEEST

HENDRIKA KUYPER-VAN OORDT

Juffrouw Sietske Steenstra is een nette juffrouw, van middelbaren leeftijd. Zij heeft een goede kantoorbetrekking, al sinds jaren dezelfde. Zij is stevig en gezet van postuur. Zij heeft niemand dan zichzelf om voor te zorgen, en daardoor geleerd het meest aan zichzelf te denken. Dat gaat zoo.

Haar weinig talrijke kennissen zeggen dat er bij Siets veel onder de steenen is geraakt. 't Kan waar wezen.

Juffrouw Sietske komt, 'n beetje met een opgesteven zeiltje, in de kamer van haar pension-mevrouw. Alles goed en wel, maar haar buur onder, mijnheer Albert! Juffrouw Sietske is heusch niet siekeneurig, maar ze heeft vannacht compleet weer geen oog toegedaan van 't hoesten dat die deed, dan is ze ook niks waard overdag op kantoor. Zij zou ook een ander geen overlast bezorgen, laat mevrouw zeggen of ze dat ooit gedaan heeft.

De doodmoede weduwe, die van 't pension met haar kinderen moet zien te leven, krijgt een schrik om 't hart. Het is haar dagelijksch werk om 't hoofd te bieden aan moeilijkheden, een vriendelijk gezicht te zetten tegen al de pensionnaires, al valt ze er van 't jakkeren en ploeteren en 't gemis aan slaap haast bij neer. En nu dit. Albert is al weken ziek, zij past hem op en zij houdt van hem. Zij kan dien armen jongen nu toch de kamer niet opzeggen.

„Als u zijn bed eens in 't hokje ernaast zette?”

„Dat kan ik voorstellen, juffrouw Steenstra. 't Is beneden

net als bij u, hè, een kabinetje. Waar u uw bloempotten heeft staan. Nu, daar kan ik met den dokter over praten, 't bed tegen den muur en 's nachts de tusschendeur dicht. . . . maar hij ligt dan wèl erg akelig en donker."

„Zieke menschen moeten leeren om niet zelfzuchtig te zijn," zegt juffrouw Sietske, straffer dan ze 't meent.

De weduwe denkt aan den jongen, aan Albert. Hij is pas goed twintig jaar. 't Is nu maar gevatte koude en bronchitis, maar de dokter zei, dat men 't toch niet te licht mocht tellen, zijn ouders zijn beiden aan tering heengegaan. Datgene wat nu zijn „thuis" moet voorstellen, heeft geschreven of mevrouw maar voor hem zorgen wil. De brief was van zijn stiefvader, er is ook nog een stiefzuster, of een halfzuster, dat werd niet recht duidelijk. Ze hebben geen gelegenheid om over te komen, maar dat hoeft ook immers niet, ze hooren dat er geen gevaar is.

Och, die heele Albert, 't is zoo'n verlaten ziel. En zelf heeft de weduwe geen tijd, anders dan voor 't noodzakelijke, zijn eten en drinken, zijn kamer, zijn bed. . . . geen tijd om hem wat gezelligheid te geven. Er zijn dagen dat ze letterlijk geen been buigt. En nu komt daar juffrouw Steenstra, en wil dat Albert liggen zal in een kabinetje, waar je je niet in kunt omdraaien. Omdat zieken niet zelfzuchtig mogen zijn. . . .

Zij gaat met die boodschap niet naar Albert toe, ze komt er ook niet eigener beweging bij den dokter mee aan. Foei, die dikke gezonde juffrouw Steenstra. . . . laat *die* dan eerder haar bed verzetten.

„Juffrouw Steenstra," zegt mevrouw met neergeslagen oogen. „Kijk es, was 't niet 't beste, dat u zelf 't es kalm met mijnheer Albert bepraatte? Dan zal hij 't beter inzien. Als u 't nu vanavond met hem zelf in orde maakt, dan

vragen we 't morgen den dokter, en dan kan 't bed versjouwd worden."

Mevrouw ziet wel, dat juffrouw Steenstra wat raar wegtrekt om haar neus. Goed, laat ze 't land maar hebben. Ze is voor 't mannelijk geslacht nog erg verlegen uitgevallen ook. Dat komt er bij. Best, kostelijk. Ze wil haar den maatstok wel meegeven. Dan kan ze precies zien, wat er in 't hokje aan ruimte overschiet als daar een bed moet staan.

Nu wilde juffrouw Sietske wel, dat ze maar nergens over begonnen was. Mevrouw had nog gezegd, dat ze 'n ommezentje moest blijven praten, als 't schikte met den hoest. Want mijnheer Albert lag altijd maar alleen. Nu moet ze me daar ook nog op ziekenbezoek gaan, bij dien wildvreemden jongen, die, wie weet, haar den gek nog aansteekt door al zijn narigheid heen. Want zoo zijn de jonge menschen tegenwoordig.

En dan, juffrouw Sietske is beslist geen mansvolk gewend.

Maar als mevrouw nu dadelijk bereidwillig was en wou helpen inschikken, dan kon zij, juffrouw Sietske, toch kwalijk weigeren. — Je kan ook op ziekenbezoek niet komen met leege handen, dat hoort niet, laat ze 'n plak chocolade voor hem meenemen, zoo'n Kerstplak, met een takje hulst er op aan een rood lintje. Waarover moet ze in vredesnaam met hem praten? Naar zijn ziekte vragen, maar daar ben je gauw mee klaar. . . .

Ze heeft de feestelijke snoeperij gekocht, ze heeft ook voor zichzelf, voor op haar eigen tafel, een potje Kersttulpjes met hun zwakke steeltjes en prille blaadjes uitgezocht in den bloemenwinkel. Nu komt mevrouw haar halen, zij zegt, dat mijnheer Albert haar graag wacht.

Juffrouw Sietske op een heerenkamer. . . . juffrouw Sietske aan 't ziekbed van een vreemden jongeman!

De zieke jongen komt even op zijn elleboog overeind om haar te begroeten. Hij mag zich niet te veel bewegen, dan komt er weer een hoestbui. Hij is een groote kerel, met witblond haar en lichtblauwe oogen, argelooze kinderoogen. Hij heeft breede jukbeenderen, daardoor ziet men niet dadelijk, dat zijn gezicht zoo mager is. Maar o, wat ziet hij bleek, en hoe schonkig lijken zijn schouders in zijn pyama. De kamer is keurig netjes en helder, maar wat ligt hij hier troosteloos, met niets van thuis. Hij had hier in de stad een goede baan gekregen, maar die was natuurlijk weg toen hij ziek werd.

Even komt er een kleurtje op zijn magere kaken; hij steekt een forsche hand uit en bedankt juffrouw Sietske daarmee nog eens extra voor die tractatie, en ook dat ze eens kijken komt. Dan valt er even een stilte, maar de jongen is vrij en onbevangen, zoodat juffrouw Sietske haar eigen verlegenheid ook bijna kwijt raakt. Nu de juffrouw toch zoo goed is. . . . zou ze niet eens een leesboek voor hem hebben? Een Kerstboek, zoo voor jongens geschikt, daar houdt hij 't meeste van.

De juffrouw zit stil aan zijn bed, maar 't is wonderlijk hoe hij, met af en toe een stootje hoesten, den praat weet te krijgen over wat hij graag hooren wil. Komt de juffrouw ook uit Friesland, net als hij; je zou 't zoo zeggen aan den naam. En rijdt ze schaatsen? Hoe lang is 't geleden van den Elfstedentocht, in dien strengen vorstnacht, toen 't Leidsche Stadhuis is verbrand? Hij heeft Pronk en Jongert zien rijden, die kunnen er wat mee! — En dan zegt hij, als een kind: „Ik wou zoo graag de Kerstgeschiedenis eens hooren.”

Juffrouw Sietske haalt haar Bijbeltje van boven, en ze

brengt toch de tulpjes ook maar mee, hij krijgt een kleur van plezier.

Zij leest het oude verhaal, en hij luistert, de groote bleeke handen eerbiedig gevouwen. Nu maakt juffrouw Sietske 't maar niet te lang meer, zoo tegen den nacht bij een zieke. Maar ze komt vast eens terug, 't is op kantoor stil, ze is vroeg genoeg thuis.

Ze heeft van geen hoest, geen kabinetje, geen verhuizing gerept. Zij heeft een daad van liefde gedaan, en dat verkwikt den mensch; 't geeft hem rust en nieuwe krachten. Even loopt ze nog binnen bij mevrouw; ze zegt, wat beschaamd, dat 't in orde is, maar mijnheer Albert kan in geen geval naar dat kleine benauwde hokje. Dan gaat ze naar bed. En ze slaapt als een roos.